
204

Besluit van 7 mei 2004, houdende vaststelling van regels met betrekking tot systemen voor voorwaardelijke toegang (Besluit voorwaardelijke toegang)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Economische Zaken van 10 juli 2003, nr. WJZ 3025244;

Gelet op richtlijn nr. 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 7 maart 2002 inzake toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn)(PbEG L 108) en de artikelen 8.5 en 18.2 van de Telecommunicatiewet;

De Raad van State gehoord (advies van 14 augustus 2003, nr. W10.03.0308/II);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Economische Zaken van 3 mei 2004, nr. WJZ 4028534;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Paragraaf 1. Systemen voor voorwaardelijke toegang

Artikel 1

Een aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang dat geschikt en bestemd is voor de uitzending van diensten die kunnen worden ontvangen met behulp van digitale televisie- of radiosystemen stelt, in overeenstemming met de beginselen van het algemene Europese mededingingsrecht, aan de aanbieders van die diensten op billijke, redelijke en niet discriminerende voorwaarden zodanige technische faciliteiten beschikbaar dat de desbetreffende diensten door degene die met de aanbieder van het systeem voor voorwaardelijke toegang een daartoe strekkende overeenkomst heeft gesloten, kunnen worden ontvangen.

Artikel 2

Een aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang voert, indien hij tevens andere activiteiten verricht, een gescheiden boekhouding voor deze onderscheiden activiteiten.

Artikel 3

Een aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang biedt slechts een systeem aan dat is voorzien van de nodige technische mogelijkheden voor een kosteneffectieve controle-overdracht. Deze mogelijkheden zijn zodanig ingericht dat de aanbieder van een openbaar elektronisch communicatienetwerk dat is bestemd voor het verspreiden van programma's aan het publiek, de volledige controle kan hebben over de diensten die met behulp van het systeem voor voorwaardelijke toegang worden uitgezonden.

Artikel 4

1. Houders van industriële eigendomsrechten op producten en systemen voor voorwaardelijke toegang die aan fabrikanten van consumentenapparatuur licenties verlenen voor het gebruik van deze eigendomsrechten in consumentenapparaten doen dat op billijke, redelijke en niet discriminerende voorwaarden.

2. Houders, bedoeld in het eerste lid, die aan fabrikanten van consumentenapparatuur licenties verlenen voor het gebruik van industriële eigendomsrechten op producten en systemen voor voorwaardelijke toegang, verbinden aan die verlening, rekening houdend met technische en commerciële factoren, geen beperkende voorwaarden die er toe leiden dat het de licentiehouder niet is toegestaan of anderszins hem er van weerhoudt in hetzelfde product te verwerken:

- a. een gemeenschappelijke interface die een verbinding met verschillende andere toegangssystemen mogelijk maakt, of
- b. voor een ander toegangssysteem kenmerkende functies, onder de voorwaarde dat de verwerking in hetzelfde product geen afbreuk doet aan de veiligheid van de transacties van de aanbieder van systemen voor voorwaardelijke toegang.

Paragraaf 2. Vertrouwelijkheid van informatie bij interoperabiliteit en toegang

Artikel 5

1. Voor zover artikel 6.1, tweede lid, van de Telecommunicatiewet hierin niet reeds voorziet mogen aanbieders van elektronische communicatienetwerken of aanbieders van elektronische communicatiediensten informatie die voor of tijdens onderhandelingen over interoperabiliteitsovereenkomsten of toegangsovereenkomsten aan hen is verstrekt, alsmede informatie die bij de uitvoering van de overeenkomst is of kan worden verkregen uitsluitend gebruiken voor het doel waarvoor deze informatie is verstrekt, respectievelijk uitsluitend gebruiken voor de uitvoering van de overeenkomst. De verkregen of opgeslagen informatie wordt vertrouwelijk behandeld en wordt niet doorgegeven aan enige andere partij die door die informatie concurrentievoordeel zouden kunnen behalen.

2. Het verbod op doorgifte van verkregen en opgeslagen informatie, bedoeld in het eerste lid, heeft in het bijzonder betrekking op de doorgifte van deze informatie door betrokken aanbieders aan andere afdelingen, dochterondernemingen of partners.

Artikel 6

Dit besluit treedt in werking op het tijdstip waarop de Wet implementatie Europees regelgevingskader voor de elektronische communicatiesector 2002 in werking treedt.

Artikel 7

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van artikel 25a, vijfde lid j° vierde lid, onder b van de Wet op de Raad van State, omdat het zonder meer instemmend luidt.

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit voorwaardelijke toegang.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 7 mei 2004

Beatrix

De Minister van Economische Zaken,
L. J. Brinkhorst

Uitgegeven de *achttiende* mei 2004

De Minister van Justitie,
J. P. H. Donner

I Algemeen

1. Inleiding

Artikel 8.5 van de Telecommunicatiewet geeft een wettelijke grondslag voor het bij algemene maatregel van bestuur geven van regels met betrekking tot systemen voor voorwaardelijke toegang. Ingevolge artikel 6 van richtlijn nr. 2002/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 7 maart 2002 inzake toegang tot en interconnectie van elektronische-communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (PbEG L 108)(Toegangsrichtlijn) en de daarop berustende bijlage 1, deel I, dienen ter uitvoering daarvan in de Nederlandse wetgeving regels te worden gegeven met betrekking tot systemen voor voorwaardelijke toegang. Met deze regels wordt beoogd een zo groot mogelijke verspreiding van het aanbod van digitale televisie- en radiodiensten te bevorderen en de afhankelijkheid van consumenten, aanbieders van betaaltelevisie- en radiodiensten en de houders van programmarechten van bepaalde aanbieders voor voorwaardelijke toegangssystemen zoveel mogelijk te beperken. Deze regels zijn niet nieuw. Artikel 8.5 van de Telecommunicatiewet zoals dat gold voor de laatste wijziging van de wet in verband met de implementatie van de nieuwe ONP-richtlijnen bevatte reeds regels ten aanzien van aanbieders van systemen voor voorwaardelijke toegang. Met dat artikel werd uitvoering gegeven aan artikel 4, onderdelen b en c, van richtlijn nr. 95/47/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 24 oktober 1995 inzake het gebruik van normen voor uitzending van televisiesignalen (PbEG L 281) (Televisierichtlijn). Artikel 4, onderdelen b en c van de Televisierichtlijn bevatte verplichtingen met betrekking tot voorwaardelijke toegangssystemen die toegang bieden tot digitale televisiediensten. In de nieuwe Toegangsrichtlijn is met artikel 6, eerste lid, en de bijbehorende bijlage I, deel I, artikel 4, onderdelen b en c, van de Televisierichtlijn grotendeels ongewijzigd overgenomen. Wel heeft artikel 6, eerste lid een bredere reikwijdte omdat het niet alleen van toepassing is op digitale televisiediensten maar ook op voorwaardelijke toegangssystemen voor digitale radiodiensten.

De meeste aangeboden televisie- en radiodiensten zijn momenteel nog analoog en voor de eindgebruiker «vrij» te ontvangen. Dat wil zeggen dat de eindgebruiker een totaalpakket van programma's koopt dat onversleuteld wordt verzonden en kan worden ontvangen met een normaal televisie- of radio-ontvangstapparaat. Deze situatie zal in de nabije toekomst waarschijnlijk veranderen. Een verdergaande digitalisering van televisie- en radiodiensten is in opkomst. Als gevolg hiervan zal ook het aanbod van digitale diensten die zijn versleuteld en slechts in versleutelde vorm kunnen worden ontvangen sterk toenemen. Een eindgebruiker kan een versleutelde dienst toegankelijk maken met behulp van daartoe bestemde eindapparatuur, een zogenoemde decoder. De eindgebruiker is pas gerechtigd door middel van een decoder de versleutelde televisie- of radiodiensten te ontvangen als hij daartoe een overeenkomst heeft gesloten met de aanbieder van de dienst. Door middel van een meegezonden autorisatiesignaal tezamen met het door de dienstverlener aan de eindgebruiker ter beschikking gestelde identificatiemiddel (bijvoorbeeld een «smartcard») zal de eindgebruiker in staat zijn een versleuteld programma gedecodeerd, dus in begrijpelijke vorm, te ontvangen. Het stelsel van versleuteld doorgeven van digitale televisie- en radiodiensten en het bieden van de mogelijkheid om met behulp van decoders desbetreffende diensten te ontsleutelen, wordt aangeduid als een systeem voor voorwaardelijke toegang.

De snelheid waarmee een verdergaande digitalisering van televisie- en

radiodiensten zich zal ontwikkelen hangt in belangrijke mate af van enerzijds de omvang en variëteit van het aanbod van die diensten en anderzijds de vraag naar die diensten aan de kant van de eindgebruiker. Het aanbod van deze diensten wordt in belangrijke mate gestuurd door de potentiële vraag er naar. Voor aanbieders van diensten is het van belang dat zoveel mogelijk eindgebruikers kunnen worden bereikt. Omdat een eindgebruiker veelal maar een enkele decoder zal aanschaffen, is het voor dienstenaanbieders van belang die decoder ook te kunnen gebruiken. Dat is geen probleem als het een gestandaardiseerde decoder betreft. Maar bij het gebruik van niet-gestandaardiseerde decoders (niet-gestandaardiseerde systemen voor voorwaardelijke toegang) is dat anders. Dan heeft de aanbieder van diensten in het algemeen de medewerking nodig van de aanbieder van het niet-gestandaardiseerde systeem voor voorwaardelijke toegang. Gegeven de omstandigheid dat een eindgebruiker niet snel een tweede decoder zal aanschaffen, zou kunnen worden gesteld dat de aanbieder van het niet-gestandaardiseerde systeem voor voorwaardelijke toegang feitelijk de toegang beheerst tot deze eindgebruiker. Eindgebruikers die reeds gebruik maken van een bepaald systeem voor voorwaardelijke toegang kunnen redelijkerwijs slechts overgehaald worden nieuwe diensten af te nemen als dat mogelijk is via het systeem waarvan zij reeds gebruik maken. De aanbieder van de dienst is dus in hoge mate op dat systeem aangewezen. Deze feitelijke afhankelijkheid vormt de rechtvaardiging dat aanbieders van systemen voor voorwaardelijke toegang verplicht zijn op redelijke voorwaarden toegang te verlenen tot hun systeem voor voorwaardelijke toegang aan aanbieders van digitale televisie- en radiodiensten. Daarmee wordt het voor de aanbieder van digitale diensten mogelijk om zoveel mogelijk eindgebruikers te bereiken hetgeen een voorwaarde is voor het totstandkomen van een ruim dienstenaanbod. Met de regels die worden gegeven ter uitvoering van artikel 6 en bijlage I, deel I, van de Toegangsrichtlijn waarbij aan de aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang verplichtingen worden opgelegd, wordt een ongehinderde toegang van aanbieders van digitale televisie- en radiodiensten tot eindgebruikers zoveel mogelijk bevorderd.

2. Administratieve lasten

In de memorie van toelichting bij de Wet implementatie Europees regelgevingskader voor de elektronische communicatiesector 2002 (kamerstukken II 2002/03, 28 851 nr. 3) is in paragraaf 11.2 van het algemeen deel uitvoerig aandacht besteed aan de administratieve lasten. Als basis heeft hiervoor gediend het door EIM gedane onderzoek naar de gevolgen voor de administratieve lasten van implementatie van de nieuwe EG-richtlijnen in de Telecommunicatiewet. De regeling van systemen voor voorwaardelijke toegang was in de Telecommunicatiewet, zoals deze luidde voor genoemde wijziging, neergelegd in artikel 8.5 van de Telecommunicatiewet. De in het voorliggende besluit opgenomen regels met betrekking tot systemen voor voorwaardelijke toegang zijn nagenoeg gelijk aan de regeling in het oude artikel 8.5 van de Telecommunicatiewet. Het enige verschil is dat de regels met betrekking tot voorwaardelijke toegangssystemen nu ook gelden voor digitale radiodiensten. Deze uitbreiding vloeit rechtstreeks voort uit artikel 6, eerste lid, en bijlage I, deel 1 van de nieuwe Toegangsrichtlijn. Deze bijlage is met uitzondering van de uitbreiding met digitale radiodiensten inhoudelijk identiek aan artikel 4 van de Televisierichtlijn welke richtlijn met ingang van 25 juli 2003 is ingetrokken. Doordat er nagenoeg geen wijzigingen zijn opgetreden in de Europese regelgeving voor systemen voor voorwaardelijke toegang en daarmee ook niet bij de uitwerking in de Nederlandse wetgeving en omdat er sprake is van zuivere implementatie, hebben zich ook geen wijzigingen voorgedaan bij de daaraan verbonden

administratieve lasten. De uitbreiding met digitale radiodiensten heeft geen gevolgen voor de bestaande administratieve lasten. In het rapport van het EIM, gedateerd 6 november 2002, wordt in paragraaf 3.2 hoofdstuk 8 genoemd als een van de hoofdstukken met ongewijzigde administratieve lasten. De administratieve lasten ten gevolge van de verplichting tot het voeren van een gescheiden boekhouding door omroepaanbieders die tevens dienstenaanbieders zijn, zijn berekend op 381.176 euro. Hierbij is uitgegaan van 10 aanbieders die een dergelijke verplichting hebben.

3. Advies

Het Adviescollege toetsing administratieve lasten heeft bij brief van 12 mei 2003, kenmerk RL/PS/2003/091, medegedeeld af te zien van een Actal-toets op de gevolgen van het voorliggende besluit voor de administratieve lasten voor het bedrijfsleven.

Een ontwerp van dit besluit is ingevolge artikel 5 van het Informatiestatuut Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit voor een zogenoemde uitvoeringstoets bij brief van 29 april 2003, kenmerk DGTP 03/02270 voorgelegd aan de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (hierna: het college). De opmerkingen van het college bij brief van 21 mei 2003, kenmerk OPTA/SEC/2003/201950, hebben geen aanleiding gegeven het ontwerpbesluit en de nota van toelichting aan te passen.

II Artikelen

Artikel 1

In dit artikel wordt uitvoering gegeven aan het in bijlage I, deel I, aanhef en onder b van de Toegangsrichtlijn gegeven voorschrift dat exploitanten van systemen voor voorwaardelijke toegang aan aanbieders van digitale televisie- en radio-omroepdiensten (omroepen) technische faciliteiten beschikbaar moeten stellen op basis van billijke, redelijke en niet-discriminerende voorwaarden zodat de op digitale wijze doorgegeven omroepdiensten door daartoe gemachtigde kijkers of luisteraars kunnen worden ontvangen. Deze verplichting houdt voor de aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang in dat hij aanbieders van digitale radio- en televisiediensten toegang moet verlenen tot zijn systeem. Van de verplichtingen die ingevolge de Toegangsrichtlijn aan de aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang dienen te worden opgelegd, staat deze verplichting centraal. Met deze verplichting wordt inbreuk gemaakt op de vrijheid van de aanbieder van een systeem voor voorwaardelijke toegang om zijn systeem naar eigen (commercieel) inzicht te gebruiken uitsluitend voor zijn eigen diensten dan wel het systeem ook open te stellen voor een of meer derde dienstenaanbieders. In de het algemeen deel van de toelichting is aangegeven waarom deze inbreuk is gerechtvaardigd.

De verplichting om toegang te verlenen geldt voor alle aanbieders van systemen voor voorwaardelijke toegang ongeacht of ze wel of niet aanmerkelijke marktmacht bezitten. Artikel 6, derde lid, van de Toegangsrichtlijn geeft overigens wel de mogelijkheid aanbieders van systemen voor voorwaardelijke toegang die geen aanmerkelijke marktmacht hebben geheel of gedeeltelijk ontheffing te verlenen van de opgelegde verplichtingen indien aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. Van deze mogelijkheid is door de wetgever vooralsnog geen gebruik gemaakt. De reden hiervan is dat het aanbod van digitale televisie- en radiodiensten nog beperkt is en zich nog in een groeistadium bevindt. Voor een toename van het aanbod van deze diensten is essentieel dat zoveel mogelijk potentiële eindgebruikers kunnen worden bereikt. Zoals in de inleiding is

aangegeven kunnen eindgebruikers die reeds gebruik maken van een bepaald systeem voor voorwaardelijke toegang veelal slechts bereikt worden via het systeem waarvan zij reeds gebruik maken. Daarom is het belangrijk dat alle aanbieders van zo'n systeem verplicht zijn toegang te verlenen tot hun systeem aan aanbieders van digitale televisie- en radiodiensten. Een verplichting voor alle aanbieders van systemen voor voorwaardelijke toegang geeft bovendien een positieve impuls aan het streven naar standaardisatie van deze systemen. Gestandaardiseerde – dus open – decoders kunnen in principe door alle aanbieders van digitale televisie- en radiodiensten worden gebruikt, zonder dat ze daarbij de medewerking nodig hebben van andere partijen, waaronder de eventuele aanbieder van dit systeem. Een aanbieder van een dergelijk open, gestandaardiseerd systeem voor voorwaardelijke toegang voldoet daarom «automatisch» aan de toegangsverplichting. Tegen deze achtergrond en gelet op het feit dat de huidige ONP-richtlijnen over enige tijd opnieuw zullen worden geëvalueerd, wordt de al bestaande regeling gecontinueerd.

De in artikel 1 opgenomen verplichting voor aanbieders van voorwaardelijke toegangssystemen toegang te verlenen aan aanbieders van digitale televisie- en radiodiensten betekent dat de aanbieder zodanige technische faciliteiten beschikbaar moet stellen dat de daarmee doorgegeven digitale diensten in begrijpelijke vorm kunnen worden ontvangen door daartoe gemachtigde kijkers of luisteraars. Deze verplichting om toegang te verlenen tot een systeem voor voorwaardelijke toegang geldt als de aanbieder van digitale diensten afhankelijk is van het systeem om potentiële kijkers of luisteraars te kunnen bereiken. Een verzoek van een dergelijke aanbieder moet in principe worden aangemerkt als een redelijk verzoek indien de verzoeker bereid is de kosten die voor hem moeten worden gemaakt te vergoeden alsmede de overige aan het medegebruik toe te rekenen kosten. De verplichting brengt met zich mee dat de aanbieder van het systeem voor voorwaardelijke toegang desgevraagd zodanige technische maatregelen moet nemen dat het mogelijk is om aan redelijke verzoeken tot toegang te kunnen voldoen. Het verlenen van toegang dient plaats te vinden op basis van redelijke, billijke en niet discriminerende voorwaarden. Billijke voorwaarden hebben bijvoorbeeld betrekking op de in rekening te brengen vergoedingen. De tarieven behoeven niet te voldoen aan de eis van kostenoriëntatie (kosten verhoogd met een redelijk rendement). Dit betekent nog niet dat elke willekeurige prijs gevraagd mag worden. Bij de beoordeling of een in rekening gebracht tarief billijk is, kan kostenoriëntatie wel als eerste referentiekader dienen. Als de prijs te zeer afwijkt van het kostengeoriënteerde tarief kan de conclusie gerechtvaardigd zijn dat het in rekening gebrachte tarief niet voldoet aan de eis van billijkheid. De eis van non-discriminatie brengt met zich mee dat de aanbieder van het systeem bij dienstverlening aan de verschillende aanbieders van digitale diensten onder gelijke omstandigheden steeds dezelfde voorwaarden toepast. Ook dient hij diezelfde voorwaarden toe te passen bij dienstverlening aan zijn eigen onderdelen onder gelijke omstandigheden.

Artikel 2

Een plicht tot het voeren van een gescheiden boekhouding betekent dat de exploitant van een systeem voor voorwaardelijke toegang in zijn administratie van kosten en opbrengsten onderscheid maakt tussen zijn activiteiten op de markt voor voorwaardelijke toegangssystemen en de overige door hem verrichte activiteiten. Met een gescheiden boekhouding kan inzicht worden verkregen in de financiële resultaten van de door de betrokken aanbieder verzorgde toegang tot zijn systeem voor voorwaardelijke toegang. Dit inzicht is onder meer van belang in verband met de

verplichting om non-discriminatoire toegang te verlenen. Alleen als de desbetreffende toegangsactiviteiten boekhoudkundig onderscheiden zijn van de andere bedrijfsactiviteiten is na te gaan of de aanbieder in vergelijkbare omstandigheden werkelijk gelijkwaardige voorwaarden hanteert. De verplichting tot non-discriminatie houdt ook in dat de aanbieder zichzelf niet mag bevoordelen boven andere dienstenaanbieders aan wie toegang tot het systeem is verleend. Door toepassing van een gescheiden boekhouding kan eventuele bevoordeling zichtbaar worden gemaakt. In een gescheiden boekhouding moeten namelijk ook worden opgenomen de kosten en opbrengsten van de toegang die de aanbieder aan zichzelf heeft verleend.

Artikel 3

De verplichting om kosteneffectieve controleoverdracht mogelijk te maken, is ook in de huidige regelgeving opgenomen. Met controleoverdracht is het mogelijk om programmapakketten waarbij verschillende systemen voor voorwaardelijke toegang worden gebruikt, af te wikkelen via een enkel systeem voor voorwaardelijke toegang. Of dat ook daadwerkelijk gebeurt is een zaak van de betrokken aanbieders. De verplichting tot de mogelijkheid van controle-overdracht betekent dat een systeem voor voorwaardelijke toegang zodanig dient te zijn ingericht dat controleoverdracht technisch ook mogelijk is. Met «kosteneffectief» wordt in dit verband bedoeld dat alleen de noodzakelijk voor de controle-overdracht te maken kosten in rekening mogen worden gebracht. Met controleoverdracht wordt niet beoogd dat de netwerkexploitant toegang wordt verleend tot de abonnementsadministratie die deel uitmaakt van het systeem voor voorwaardelijke toegang. Controle-overdracht maakt het voorts mogelijk dat programma's die in meerdere pakketten voorkomen, maar een keer worden verspreid. Vanuit capaciteitsoverwegingen kan dat gewenst zijn.

Artikel 4

Met dit artikel wordt uitvoering gegeven aan artikel 6 en bijlage I, deel I, onder c van de Toegangsrichtlijn. Deze bepaling uit de richtlijn is identiek aan de bepaling in artikel 4, onderdeel d, van de Televisierichtlijn. Aan deze bepaling in de Televisierichtlijn is destijds geen expliciete uitvoering gegeven in de Telecommunicatiewet omdat de wettelijke voorschriften in de Mededingingswet en de Rijksoctrooiwet tezamen hierin voorzien. Hoewel de Mededingingswet, in geval een houder van industriële eigendomsrechten een economische machtspositie heeft, misbruik van deze machtspositie verbiedt, wordt het niettemin wenselijk geacht voor deze in de richtlijn omschreven situatie specifieke regelgeving te geven in de Telecommunicatiewetgeving. Op basis van specifieke regels kan met een grotere doelmatigheid door belanghebbenden een beroep worden gedaan op de nakoming van deze uit de Toegangsrichtlijn voortvloeiende verplichting voor de houder van industriële eigendomsrechten op producten en systemen voor voorwaardelijke toegang. Tevens wordt hiermee elke eventuele onduidelijkheid over een juiste implementatie van deze bepaling uit de richtlijn uitgesloten en biedt het houders van industriële eigendomsrechten op producten en systemen voor voorwaardelijke toegang alsmede toekomstige licentiehouders de gewenste rechtszekerheid.

Een systeem voor voorwaardelijke toegang bestaat uit een systeem met behulp waarvan digitale televisie- en radiodiensten worden versleuteld en ontsleuteld. De eindgebruiker kan een versleutelde dienst toegankelijk maken met behulp van daartoe bestemde eindapparatuur, een zogenoemde decoder. Voor het kunnen vervaardigen van deze apparatuur heeft de fabrikant gegevens nodig van de houder van industriële

eigendomsrechten op het systeem voor voorwaardelijke toegang. Daartoe sluit de fabrikant van decoders een licentieovereenkomst met de houder van de industriële eigendomsrechten. Aangezien de houder van het industriële eigendomsrecht, zolang er nog geen sprake is van een gestandaardiseerd product, in een betere onderhandelingspositie verkeert dan de fabrikant van decoders wordt, om misbruik hiervan te voorkomen en het gebruik van digitale diensten te bevorderen, de houder van de eigendomsrechten verplicht er voor te zorgen dat een te sluiten licentieovereenkomst tot stand komt op basis van billijke, redelijke en niet discriminerende voorwaarden. Dat wil bijvoorbeeld zeggen dat de in rekening te brengen vergoeding redelijk moet zijn en dat in gelijke gevallen voor de verschillende fabrikanten dezelfde voorwaarden moeten gelden. Ook mag de licentieverlener niet onnodig beperkende voorwaarden stellen met betrekking tot het in hetzelfde eindapparaat opnemen van faciliteiten die er toe leiden dat het apparaat geschikt is voor meerdere verschillende toegangssystemen. Uit een oogpunt van stimulering van het aanbod van digitale televisie- en radiodiensten is het van belang dat het voor eindgebruikers zo eenvoudig mogelijk wordt deze diensten te ontvangen. Dit wordt bereikt als een en hetzelfde eindapparaat geschikt is voor meerdere systemen voor voorwaardelijke toegang zodat de eindgebruiker niet voor de verschillende systemen voor voorwaardelijke toegang een apart eindapparaat nodig heeft.

Artikel 5

Met dit artikel wordt artikel 4, derde lid, van de Toegangsrichtlijn volledig geïmplementeerd. In artikel 6.1 van de Telecommunicatiewet is dit artikel van de Toegangsrichtlijn niet geheel juist en slechts gedeeltelijk geïmplementeerd. Deze omissie wordt met dit artikel rechtgezet. Uit dit artikel van de Toegangsrichtlijn volgt dat informatie die partijen voor, tijdens en na onderhandelingen over overeenkomsten inzake eind tot eindverbindingen (interoperabiliteit) en toegangsovereenkomsten verkrijgen, verplicht zijn die informatie vertrouwelijk te behandelen en die informatie slechts te gebruiken voor het doel waarvoor deze is verstrekt. De verplichting om verkregen informatie aldus te behandelen heeft niet alleen betrekking op informatie die tijdens de onderhandelingen wordt verkregen, maar ook op informatie die wordt verkregen in het traject voorafgaande aan de onderhandelingen en het traject dat volgt na de onderhandelingen over interoperabiliteits- of over toegangsovereenkomsten. Immers ook in de fase van de uitvoering van de overeenkomst zullen contractspartijen de noodzakelijke informatie moeten uitwisselen. Daarnaast bestaat de mogelijkheid dat een contractspartij informatie verkrijgt als gevolg van de uitvoering van de overeenkomst of althans als gevolg daarvan toegang kan verkrijgen tot bepaalde informatie. Ook ter zake van deze informatie geldt dat daar vertrouwelijk mee moet worden omgegaan omdat deze alleen in het kader van de uitvoering van de overeenkomst mag worden gebruikt. Zo zal bijvoorbeeld informatie aangaande verkeersgegevens die een contractspartij verkrijgt of althans waarover hij zou kunnen beschikken, niet mogen worden gebruikt voor een ander doel dan uit de overeenkomst voortvloeit.

De verplichting richt zich tot alle aanbieders van elektronische communicatienetwerken of elektronische diensten; dus zowel tot openbare aanbieders als niet openbare aanbieders. Alle partijen die bij het totstandkomen van de overeenkomsten betrokken zijn geweest, dus niet alleen de partijen die de overeenkomst willen of hebben aangegaan, maar ook derde partijen die in dit verband informatie hebben verkregen zijn gehouden vertrouwelijk om te gaan met verkregen informatie en mogen deze slechts gebruiken voor het doel waarvoor deze is verstrekt. De verkregen informatie mag dus niet worden doorgegeven aan enig andere partij en in het bijzonder niet aan andere afdelingen, dochteronderne-

mingen of partners, die door die informatie concurrentievoordeel zouden kunnen behalen.

TRANSPONERINGSTABEL

Richtlijn nr. 2002/19/EG	Besluit voorwaardelijke toegang
Artikel 4, derde lid	Artikel 5
Artikel 6 en bijlage 1, deel 1, onder b, eerste liggende streepje	Artikel 1
Artikel 6 en bijlage 1, deel 1, onder b, tweede liggende streepje	Artikel 2
Artikel 6 en bijlage 1, deel 1, onder a	Artikel 3
Artikel 6 en bijlage 1, deel 1, onder c	Artikel 4

De Minister van Economische Zaken,
L. J. Brinkhorst